

Tussen Berghut
en Landhuis
Trilogie

Tussen Berghut
en Landhuis
Trilogie

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts

Coverontwerp: Michéle De Baere Auteur jeugdboeken

ISBN:

© Getty Lenaerts

HET MYSTERY

VAN DE

BERGHUT

HOOFDSTUK 1

De vakantie was ten einde, ze hadden het getroffen met het weer, wat in de herfst niet vanzelfsprekend is. Tess en Nora hadden een rugzakvakantie gehad, van dorp naar dorp en blijven logeren bij de plaatselijke bevolking of in een berghut.

Dat was enorm goed meegevallen, Tess had van haar overgebleven reisgeld nog een mooie, waardevolle halsketting kunnen kopen met echte parels.

De rugzak werd gevuld, klaar om weer verder te trekken naar de luchthaven.

“Hey Nora, wil jij al naar de berghut rijden waar we onze volgende overnachting hebben? Ik ga nog even het dorp in om te telefoneren naar mijn mama, dan weet ze al dat ik morgen terugkom. Ik kom wel te voet tot daar, een extra wandeling van 2 uurtjes zal me nog goed doen.”

“Ja Tess, maar vergeet niet dat het weer gaat veranderen, er is storm op komst en in de bergen kan dit vlug omslaan.”

“Maak je geen zorgen, Nora. Ik ken de weg naar de berghut. We hebben de kaart grondig bestudeerd.”

Nora knikte al fronsend met een zorgrimpel tussen haar ogen. Tess, haar jongere vriendinnetje, zou ze toch liever meteen meenemen. Maar ze moest zelf kunnen

beslissen wat ze het liefste deed op de laatste dag van het verlof.

Dus ze vertrok naar de afgesproken berghut, daar zou ze wachten op Tess.

Ze parkeerde de auto zo dicht mogelijk bij de deur en ging naar binnen. Het meest belangrijke was aanwezig: twee bedjes in de hoek. Een haard met wat klompjes hout, een kast met enkele zaken om wat te kunnen eten en drinken.

Ze zette haar gsm even aan en controleerde of er bereik was. Heel flauw één blokje maar. Ze stuurde toch een sms naar Tess, dat ze in de hut was en hoopte dat Tess er vlug zou zijn. Het begon reeds te regenen en de wind liet zich ook al voelen.

Een beetje later kreeg Nora het wat koud. De wind gierde door de spleten van de berghut waar ze wachtte op Tess. Het zicht was heel slecht en Nora vreesde dat Tess ergens de weg kwijtgeraakt was.

Ze hadden elk een kaart van de streek en trokken een cirkel rond deze hut. Het wachten was zenuwslopend, Nora wou Tess gaan zoeken, ver kon ze niet zijn. Ze kleedde zich aan en ging naar haar gehuurde auto. Dat was al een hele opgave om niet weggerukt te worden. De deur vloog bijna over toen ze die opende. Nog maar net kon ze dat verhoeden. Diepe zucht en schietgebedje. 'Ok Nora, je kan het!'

De auto slingerde het pad af naar de bergpas. Nora reed in de richting vanwaar ze eerder vertrokken. Stapvoets en uitkijken voor het diepe dal. Dat was het laatste wat ze wou, daar beneden terechtkomen.

Plots zag ze een groot grijs vlak voor de auto, ze kon net op tijd stoppen. Een rotsblok versperde de weg, ze moest terug, maar kon niet draaien. Ze stapte voorzichtig uit en hield zich krampachtig vast aan de auto. Aan de andere kant van het rotsblok zag ze een schim. Ze ging iets dichterbij de rotswand en zag dat het Tess was. Roepen had geen zin, Nora wrong zich zo ver mogelijk tussen het rotsblok en de bergwand, tot ze Tess beter kon zien. Ze deed teken om dichterbij te komen en reikte haar hand zo ver ze kon naar Tess. De vingertoppen raakten elkaar en beiden deden hun uiterste best om elkaars hand te grijpen. Uiteindelijk lukte het. Nora hielp Tess om naar de bergflank te komen. Er lag langs de kant van Tess nog een gigantisch rotsblok, waar ze zich moest tussenwringen. De scherpe punten scheurden haar kleren en haalden een diepe snede in haar arm. Het bloed sijpelde op de grond maar ze hadden maar èèn doel voor ogen: elkaar redden.

Eindelijk was Tess erdoor, beiden tuimelden ze op de grond en konden net voor de afgrond een overhangende tak vastgrijpen.

Op handen en knieën kropen ze naar de auto van Nora en stapten erin.

Ze keken elkaar aan en glimlachten. “Nu achteruit terugrijden Tess. Hou jij jouw kant in het oog, dat ik daar ver genoeg van af blijf.”

“Ok Nora.”

Terwijl Nora achteruitreed, keken ze beide goed rond zodat ze veilig en wel bij de berghut zouden geraken. Ze hadden allebei wel even genoeg van deze spannende onderbreking.

‘Dit was helemaal niet wat ze zich voorgesteld had,’ dacht Tess. Nora deed haar best om op de weg te blijven, niet eenvoudig met die storm. Ze merkte op dat de takken van de bomen wild in de lucht zwiëpten en voelde de wagen soms lichtjes heen en weer schudden. Dit was een autorit om nooit meer te vergeten.

“Gaat het een beetje met je?” vroeg Tess voorzichtig.

Nora bleef de weg goed in de gaten houden terwijl ze langzaam antwoordde:

“Tess, ik ga even stoppen, ga jij achterin zitten, dan kan je de weg beter in ’t oog houden. Nu ja, we hebben toch weer iets om over te vertellen thuis...” zei ze uiteindelijk aarzelend.

Ze keken beide naar elkaar en Nora’s mondhoeken gingen langzaam omhoog. Beide schoten in de lach om de absurditeit van het moment. Nora was natuurlijk niet blij met wat ze nu allemaal meemaakten maar ze was blij dat Tess bij haar was.

“Goed dat we nog eens kunnen lachen maar als we seffens uitstappen zal dat vlug gedaan zijn, de wind, daar valt niet mee te lachen.”

HOOFDSTUK 2

Terug in de berghut....

“Tess, ik ga wat water zoeken om de wonden uit te wassen, met deze regen moet dat lukken om dat te vinden. Probeer jij wat vuur te maken in die haard?”

Nora vertrok in de gietende regen met een potje dat ze vond in de hut. Ze probeerde het wat proper te maken met de regen. Gebogen tegen de wind in, raakte ze met moeite verder. Daar zag ze tussen de bomen wat groen in een plasje. Ze greep een tak om niet te vallen maar de tak brak af en Nora viel in de plas. 'Oh nee! Het water zit in mijn kleren.' Haar knie deed pijn, ze was op een steen gevallen met haar knie. Ze keek rond en zag wat verder een straaltje water lopen van de bladeren van een boom. Daar hield ze haar kommetje onder tot het bijna vol was.

'Nu terug naar de hut proberen te gaan.'

Al mankend strompelde ze naar de hut; de helft van het water was ze onderweg verloren.

Ze zag een klein rookpluimpje door het dak. 'Ja, goed Tess, het is haar gelukt!'

Ze warmde het water op, Tess nam wat propere zakdoeken uit haar tas om de wonden mee uit te wassen. Ze deden behoorlijk veel pijn.

Nora kwam dichterbij en keek naar de wonde op Tess haar arm. “Die ziet er niet goed uit, die moet genaaid

worden Tess. We gaan eerst een dokter moeten zoeken, dus terug naar het dal waar we vandaan komen.”

“Meen je dat? In de auto zit een EHBO box, daar zal wel verband inzitten.” zei Tess.

“Ja, maar niet voldoende, het blijft bloeden, dat is niet goed. Ik zal een drukverband aanleggen en dan je arm wat in een handdoek laten rusten. Als je dat kan, zou het bloeden kunnen stoppen.”

Nora, ging naar de auto de verbanddoos halen en bracht de kaart mee.

Eerst de arm van Tess verzorgen, daarna legde ze de kaart open op de enige tafel die in de hut stond.

Het meubilair was blijkbaar door een handige Harry gemaakt, geen luxe maar wel praktisch. Alles wat je nodig had om een nachtje te blijven, of te schuilen voor noodweer.

“Kijk Tess, hier is de hut waar we nu zijn, de volgende is niet bereikbaar via de weg, door die rotsblokken. Klimmen lukt nu niet en rijden is een grote omweg. Wat stel jij voor?”

“Zouden we het riskeren om nu terug naar het dal te rijden of overnachten we beter hier? Dan haal ik de dekens uit de auto.”

De arm van Tess bleef helaas bloeden, merkte Nora op. Het bloed kon je door het verbandgaas goed zien. Haar pogingen om het bloeden te stoppen waren tevergeefs. Ze zuchtte en dacht verder na. “Nee, eerst rusten, we zien morgen wel. Tess, had jij nog wat over op je

batterij? Bij mij was al de helft op. Een van ons zou nog eens heel even de telefoon moeten aanzetten om te kijken of er verbinding is in deze hut.”

HOOFDSTUK 3

De storm woedde nog in volle kracht, regen viel in bakken. De hut was niet echt tochtvrij maar gelukkig wel droog. De duisternis kwam vlug opzetten, nog even en ze zouden niets meer zien. Nora trok de deuren van de kasten die er stonden eens open en ook de lades, op zoek naar een kaars.

Een klein stompje vond ze nog. Ze zette het op een bordje op de schouw en stak het aan met het kleine vlammetje dat nog brandde in de haard. Een flauw lichtje gaf wat sfeer in de hut. In een mand die naast de haard stond vond Nora nog wat fijn hout om het vlammetje terug wat aan te wakkeren. Het werd frisjes door de wind die door de spleten waaide. Aan het venster kwam er ook wat tocht door, ze wilde het luik dat zich aan de buitenkant bevond dicht doen, maar nu zou het niet lukken. De haard brandde terug iets beter zodanig dat ze er een blokje hout kon bijleggen. Dat scheelde al iets in warmte en ook in licht.

“Zullen we dan onze kaart eens bekijken Tess en afspreken hoe het verder moet? Dit weer is echt een ramp. Verstandiger zou zijn om even af te wachten in het dal tot het weer terug beter is. Ik ben behoorlijk moe van alle inspanningen deze dag, jij niet?”

Terwijl ze verder probeerden te bekomen, bleef de wind door de kieren van de hut fluiten. De storm was nog lang

niet gedaan en bleef voortwoeden. De kaars maakte bewegende schaduwen op de planken van de houten wand. Dat gaf de hut wel een spookachtige sfeer, dacht Tess.

Ze bekeken de kaart nog eens die open op de houten tafel lag, vermoeid maar toch probeerden ze alert te zijn en op elk detail van de kaart te letten. Doordat het kaarslicht maar een flauw licht wierp op de tafel, was het moeilijk om de details echt goed te kunnen onderscheiden.

“Ik ben echt doodop Nora...”

“Ik voel ook dat slapen wel enorm deugd zou doen, laten we gaan slapen Tess”

“Denk je dat de storm morgen voorbij zal zijn Nora?”

Nora's vingers volgden nog even de verschillende lijnen van het bergpad voor ze antwoord gaf.

“Dat zullen we moeten afwachten helaas”

Tess staarde even voor zich uit.

“Hoe zullen we het moeten doen met de voorraad aan eten en drinken? Heb je al rondgekeken wat we allemaal juist hebben?” vroeg Tess.

Nora begreep wat Tess wilde zeggen. Ze stond op en liep naar de kasten in de keukenhoek van de hut. Het leek wel op een keuken maar het kon evengoed de berging zijn. Zo groot was de ruimte helaas niet. Ze vond een paar blikken waaraan ze kon zien dat die voedsel bevatten en ook wat flesjes water. Ze haalde een deel uit de kast om te tonen aan Tess.

“We hebben wel genoeg om een of twee dagen te overbruggen maar langer niet vrees ik.” zegt Nora.

Ze ging terug zitten en bekeek de arm van Tess.

“We moeten ook rekening houden met je arm, niet alleen met het weer.” ging Nora verder. “Hoe voel je je momenteel, bloedt het al minder?”

Tess haar ogen volgden haar blik naar haar arm.

“Het gaat wel hoor Nora, het is natuurlijk niet ideaal zo, maar ik trek het wel.”

“Laten we de kleine bedjes daar in de hoek eens uittesten.” zei Tess.

Langzaam stonden ze op terwijl hun spieren protesteerden na de dag vol inspanningen.

“Geen vijfsterrenhotelbedden maar het is beter dan niets,” zei Nora, “leg iets onder die arm zodat het bloeden wat mindert.”

Tess lachte zachtjes ook al zag ze er tegenop om in die bedjes te slapen.

De kaars werd uitgeblazen en de ruimte werd meteen gevuld door de vlammetjes van de haard. Het geluid van de storm buiten vulde de ruimte.

Ze begonnen bijna weg te dommelen tot Tess plots een vreemd geluid hoorde dat uittorende boven het geluid van de regen en de wind. Het leek een zware plof alsof er iets tegen de hut was gevallen. Ze schoot meteen overeind en wilde meteen weten of Nora het ook gehoord had.

“Nora, Nora! Heb je dat ook gehoord?”

“Ja amai wat een geluid! Wat was dat zeg.”

Ze bleven beide stil om te luisteren of er verder nog iets te horen was.

“Waarschijnlijk was het een tak die op de berghut gevallen was door de storm.” zei Nora. “Laten we verder slapen; morgen hebben we al onze energie broodnodig en Tess hou je arm hoger!”

“Je hebt gelijk Nora. We kunnen morgen wel kijken wat het geluid veroorzaakt heeft. Slaap zacht.”

“Slaap zacht Tess”

HOOFDSTUK 4

Van slapen kwam bij Nora niet veel in huis. Ze was bang dat er iets op de auto was gevallen. Wat moesten ze dan? Zonder auto was het onmogelijk om terug in het dorp beneden in het dal te geraken. Nora zuchtte hoorbaar.

“Kun je niet slapen Nora?”

“Nee, ik dacht aan de auto, om nu nog te kunnen slapen moet ik toch eerst gaan kijken.”

Nora stond op en wilde net de deur open maken toen een luid gekrijs boven de hut te horen was. Tess stond ook meteen naast haar te beven.

“Wat was dat, het lijkt hier wel een spookhuis.” fluisterde Tess.

“Ik denk een roofvogel, die jagen ook ’s nachts denk ik. Er ligt hier een stok, ik ga kijken.”

Nora nam de stok die ze naast de haard zag liggen en opende de deur. “Oh help, een rotsblok net naast de auto. Hopelijk geraken we hier nog weg! Tess, donker of niet, ik blijf hier niet, ik ga alles in de auto steken en vertrekken. Eerst nog even die arm van jou bekijken en opnieuw een proper drukverband aanleggen. Met wat geluk kunnen we tegen dat het licht wordt het dal bereiken.

Heb jij al eens gekeken of er hier bereik is op je gsm, Tess?”

“Euh ja, je vroeg dat al eerder, maar ik had geen bereik en ben hem vergeten terug uit te zetten.”

“Ja? En....?”

“Nu, wel een platte batterij!”

“Tess!”

“Sorry”

“Kom laat me je arm zien.”

Nora deed het verband eraf en schrok van de gapende wonde die nog steeds bloedde. Ze trachtte met de zakdoeken de wonde dicht te binden en daarna met aaneengeknoopte zakdoeken een drukverband aan te leggen.

“Tess, hier kunnen we niet mee wachten, dat moet genaaid worden. We nemen al onze moed bij elkaar en rijden naar beneden.”

Even later zaten ze beiden in de auto en tuurden naar de weg. Er werd geen woord meer gesproken door de spanning die het rijden met zich meebracht in het pikdonker. Het was gelukkig iets minder aan het regenen maar de wind was nog steeds fel.

Enkele uren later en na de zoveelste haarspeldbocht genomen te hebben, zagen ze in de verte kleine lichtjes.

“Oh, kijk daar Nora, we hebben het gehaald, we zijn er bijna. Ben je niet blij?”

“Ja Tess, als ik die boom niet zou zien liggen hier beneden enkele bochten verder...!”

“Oh nee! Kunnen we die niet verleggen? Hopelijk wel, anders gaan we te voet verder.”

Nora reed verder tot die dikke stam voor hen opdook.

“Die ging jij even verleggen he, Tess? Hij is zo groot dat je er met moeite over kan kruipen!”

“Dan gaan we te voet, Nora, kom dat lukt ons ook nog wel.”

Ze keken elkaar aan met ogen die rood zagen van de vermoeidheid. Een flauwe glimlach ter bemoediging en ze stapten uit.

Helemaal tegen de bergflank was er onder de boom een opening. “Nora, daar kunnen we onder kruipen.”

“Ja Tess, jij bent slank, maar ik ben wel wat zwaarder he.”

Tess lag al op haar buik en kroop onder de boom door. Door de inspanningen zag haar verband alweer rood van het bloed.

Nora probeerde de andere kant van de weg langs het dal en kroop voorzichtig over de wortels heen.

Even schoof ze uit met haar voet over een wortel met aarde aan. Tess greep haar arm en trok haar verder over de wortels naar de weg.

“Jouw arm Tess, je verliest te veel bloed!”

Ze gingen bergafwaarts, Nora keek naar het bleke gelaat van Tess die plots wankelde. “Tess, lukt het nog?”

“Ik voel me wat wankel.”

“Rust even tegen die rots.”

Een auto kwam naar boven gereden en stopte naast hen. Een man stapte uit en vroeg: “Kan ik jullie helpen? Ik was met de hond aan wandelen en zag plots de lichten van een auto die dan gedoofd werden en toen niets meer. Ik ben mijn verrekijker gaan halen en zag daarmee die dikke stam over de weg liggen.”

Hij keek naar de arm van Tess en zei: “Kom, stap in, ik breng je naar de dokter.!”

Even later lag Tess op de tafel bij de dokter. Hij had haar lichtjes verdoofd en was ondertussen de wonde aan het uitwassen. Nora zat erbij, maar keek niet. Pas als de wonde dichtgenaaid was, durfde ze kijken.

De dokter keek bezorgd naar Nora.

“Hoelang loopt ze al met die open wonde?”

“Van deze middag dokter.” antwoordde Nora.

“Die moet dagelijks gespoeld worden, ik heb ze nu dicht gekleefd omdat het nog niet lukt om ze te naaien. Dus zul je hier in het dorp even een overnachting moeten zoeken en morgen weer terugkomen met je vriendin, tot de wonde zuiver is.”

Nora knikte en wachtte af tot Tess klaar was, ze deed haar ogen al open en trok een pijnlijk gezicht.

“Ja dame, ik heb er heel wat vuil moeten uithalen dus de wonde is terug goed open gewreven. Ze mag nog niet dichtgroeien, morgen weer eens spoelen tot ze zuiver is.”

“Nee dokter, dat kan niet, we gaan naar huis morgen.”
“Dat denk ik niet, daarmee mag je niet vliegen.”

Nora en Tess keken elkaar aan en zuchtten allebei. Ze beloofden de volgende dag terug te komen op de afspraak bij de dokter. Bij een oud huisje wat verder in de straat belden ze aan. Er stond een bordje voor het raam met de mededeling dat ze kamers verhuurden. Tess deed het woord en vroeg wat de kamer kostte. Nora had nog wat reserve bij en ze namen de kamer. De kamer was niet groot, er stonden twee bedjes naast elkaar, elk een nachtkastje aan de zijkant met een klein nachtlampje erop. Er was ook een pompbak waar ze zich konden wassen, en handdoeken aan een rekje.

“Eindelijk een bed om te rusten. Mag ik het parelhalssnoer eens zien Tess? Mijn moeder droeg vroeger ook altijd parels, maar geen echte.”

“Jazeker, ik zal ze eens uit mijn rugzak nemen.”

Tess nam haar rugzak met haar goede arm en hield haar gewonde arm in de draagdoek van de dokter. Ze laadde alles uit en tastte helemaal onderaan in de zak en haar gezicht betrok.

“Wat is er Tess?”

“Ze..., ik ... weet niet waar ze zijn. Ik vind ze niet.”

Ze wisten allebei niet wat te zeggen, ze staarden elkaar enkel aan.

“Ik zoek morgen verder, nu ga ik slapen.

HOOFDSTUK 5

Zo gauw het licht werd, stond Tess op en begon weer alles uit haar rugzak te laden, keek in elk tasje dat ze bijhad, elke shirt.... Niets.

“Had je ze niet nergens anders gelegd Tess? Ergens in de auto?” vraagt Nora.

“Nee ik ben 100% zeker dat ik ze hier helemaal onder in de zak had gestopt! Echt! Wat een miserie! Ik moet ze zoeken... Nora, jij mag naar huis gaan, ik weet dat je heel moe bent en naar huis verlangt.”

Nora keek naar Tess, ze schudde nee met haar hoofd. “Tess, geen haar op mijn hoofd denkt eraan om jou in deze gevaren alleen te laten. Jij moet nog enkele dagen hier blijven om je arm te laten verzorgen. Die tijd gebruiken we om te rusten en een plan op te stellen hoe we het gaan aanpakken. Met deze koude wordt het niet gemakkelijk.”

“Ik weet het Nora, maar het is echt heel belangrijk voor mij. Ik koop voor jou een lekkere, warme trui. Dat ga ik zo meteen doen.”

Nora lachte en nam de kaarten om aantekeningen te maken.

“Tess, kom bij me zitten. Waar heb je de parels alweer gekocht? Daar moeten we naartoe werken.”

“Hier! Ik zal er een rode cirkel rond tekenen.”

“Ok, we zijn ongeveer op zeven plaatsen geweest na je aankoop. Dat betekent dat we van hieruit dan naar die zeven plaatsen moeten om te gaan kijken of de parels daar blijven liggen zijn. Er zitten vijf berghutten bij. Laat ons hopen dat er ondertussen geen andere mensen geweest zijn he Tess.”

“Nu eerst nog eens naar de dokter, ga je mee Nora?”

“Ok.”

Samen vertrokken ze naar de dokterspraktijk. De dokter liet hen binnen. “Zet je maar meteen op de tafel, we zullen eens kijken hoe je arm er vandaag uitziet.”

Hij deed het verband eraf en zei: “Dit moet nog eens gespoeld worden, morgen zal het goed zijn om dicht te naaien. Dan kunnen jullie naar huis he dames.”

Nora en Tess keken elkaar aan.

“Jullie wilden toch naar huis, of heb ik het mis?”

“Nee dokter, dat is juist.” zei Tess. “Maar ik ben ergens wat vergeten en we moeten op zoek, dus onze reis voor een groot deel terug opnieuw doen.”

“Oh, dat is minder, ze voorspellen geen al te best weer voor de komende weken.” antwoordde de dokter.

“Hopelijk vinden jullie het vlug. Tot morgen dan.”

HOOFDSTUK 6

Ze begonnen het weinige dat ze mee hadden in hun rugzak te steken en zouden de dag nadien, onmiddellijk vertrekken nadat ze bij de dokter langs geweest waren. Het weer zag er heel slecht uit, wolken overladen met sneeuw, op de toppen van de bergen lag er al een dikke laag. Gelukkig moesten ze zo hoog niet zijn. De wegen waren op sommige plaatsen glad van de vele regen de laatste dagen. Daarna was het plots heel koud geworden met nachtvorst aan de grond.

Tess was nog alleen op stap geweest en had voor allebei een dikke, warme trui mee. Die zouden ze goed kunnen gebruiken nu het weer volledig omsloeg.

Het was helemaal niet koud toen ze vertrokken voor hun vakantie, een berghuttenreisje als twee vriendinnen en zo goedkoop mogelijk. Dat was hun opzet en dus hadden ze geen winterkledij meegenomen. Kon ook niet in hun rugzak en zou te zwaar zijn om alle dagen mee te stappen in de bergen.

Ze gingen op tijd slapen om uitgerust aan het nieuwe avontuur te beginnen.

De eerste die wakker was, was Nora. Ze ging meteen naar het venster kijken en zag dat er een dik wit tapijt lag. Heel mooi, maar niet uitnodigend om te reizen.

“Moeten we al opstaan, Nora?”

“Best wel Tess, het heeft gesneeuwd.”

Tess sprong uit bed en kwam kijken. “Oh, zo mooi! Alles wit, wat een prachtig landschap. Ik zal even wat halen bij de bakker voor ons als ontbijt en ook iets om mee te nemen als lunch.”

Tess was gauw terug en na het ontbijt vertrokken ze naar de dokter. Gelukkig was alles kort bij elkaar in een dorp. De dokter zelf opende de deur voor hen. Hij had geen spreekuur, maar verwachtte hen. Hij was tevreden met hoe de wond eruitzag, gaf een lichte verdoving in de arm en naaide de wond dicht met enkele draadjes. Na tien dagen mochten ze eruit.

Terug buiten haalden ze diep adem en bliezen die weer uit in een wolkje.

De auto werd sneeuwvrij gemaakt en toen legden ze de rugzakken op de achterbank en stapten in. De auto pruttelde even van de kou maar kon toch vertrekken. Het eerste adres was in een dorp een paar uurtjes rijden, daar hadden ze bij de mensen van de streek overnacht. Het was al na de middag toen ze daar aankwamen. Opgelucht dat de eerste rit goed verlopen was.

Tess belde aan en vroeg of ze daar terug mochten overnachten in dezelfde kamer. Het was geen probleem voor die mensen, ze waren steeds blij met gasten, wat extra inkomen voor hen was.

Ze gingen naar dezelfde kamer en Tess ging meteen in alle lades kijken, waar ze dacht dat ze de parels had ingelegd. “Niets!” zei ze geïrriteerd.

“Zou je het niet vragen Tess, de kamer is schoon gemaakt, misschien vonden ze iets?”

“Dan had ze het wel al gezegd he Nora. Nu eerst wat rusten, zal het straks eens gaan vragen.”

Nora legde zich ook te rusten op het bed en viel meteen in slaap.

Er werd op de deur geklopt...

Nora schrok wakker en ging vlug opendoen, de mevrouw wou weten of alles in orde was.

“Euh, ja hoor, we waren allebei in slaap gevallen.”

“Willen jullie wat mee eten met ons? Er is genoeg.” vroeg mevrouw.

“Oh ja! Dankjewel.” zei Nora enthousiast.

Tess en Nora gingen mee naar beneden. Het rook er heel lekker naar gebraden vlees. Tess vroeg meteen of mevrouw iets gevonden had in hun kamer. Ze vertelde dat ze haar halsketting kwijt was.

“Nee, ik heb zelf gekuist maar niets gevonden, sorry.”

“Ok, we gaan morgen verder zoeken.”

De zoon van de vrouw zat bij hen aan de tafel en had het gesprek mee gevolgd. “Ik ken misschien iemand die jullie kan helpen.” zei hij. “Jullie auto is helaas niet geschikt om hier in de streek te rijden met dit weer. De

man die graag helpt heeft een 4x4 en dan zijn jullie ook veel vlugger klaar met de zoektocht”

“Dat is heel vriendelijk maar we hebben nog 6 plaatsen voor de boeg en eigenlijk hebben we ook geen geld om iemand daarvoor te betalen he Nora?”

“Nee, dat is waar, we redden ons wel, maar toch bedankt voor het aanbod hoor.

Heel vriendelijk. Ook bedankt voor het lekkere eten mevrouw, we gaan nu nog wat rusten.”

“Hij vraagt daar geen geld voor hoor, enkel de brandstof, maar die moeten jullie anders ook betalen.”

“Nee, toch niet meneer, we blijven liever met ons twee samen.” zei Tess en ging achter Nora naar boven.

Het was warm op de kamer en met de warme maaltijd die ze kregen, vielen ze al heel snel in slaap. Tess werd als eerste wakker toen het licht nog niet lang door de gordijnen scheen.

“Nora? Nora?”

“Ja, is er iets? Oh nee, het is al licht. We moesten al weg zijn.... En nog eten.”

“Rustig maar. Word eerst maar eens goed wakker. Ik ga wat te eten halen om mee te nemen.”

Nadat ze alles weer opgeruimd hadden, namen ze afscheid en reden naar hun volgende bestemming. Dat was ook een dorp waar ze bij de plaatselijke bevolking overnacht hadden. De afstand was niet zo ver. Ze

besloten om hier even na te vragen of de mensen iets gevonden hadden.

Ze mochten zelf gaan zien omdat er sinds hun vertrek niemand meer in de kamer geweest was. De poetsvrouw was ziek en zou de kamer poetsen wanneer ze terug kwam werken.

Tess ging even alleen kijken en kwam teleurgesteld terug. “Hier ook niet.”

Ze namen hier weer afscheid en reden weer verder een stuk bergopwaarts. Het ging niet meer zo vlug langs de bergstraatjes. Veel bochten, slecht zicht en ook tegenliggers. Nora zuchtte. “Hopelijk geraken we nog voor het donker in de berghut Tess.”

“Ja, ik hoop het ook!”

“Heb je de kaart bij jou liggen? Kijk eens hoe ver het nog is.”

“Moeilijk in te schatten Nora. Ik denk aan dit tempo, toch nog een uurtje of twee.”

“Oei, tegen dan is het donker. Je batterij opgeladen? Heb je een zaklamp bij?”

“Ja Nora, heb ik allemaal mee om in de hut te gebruiken.”

Ze reden verder langs de moeilijke bergwegjes tot ze de hut zagen waar ze eerder al waren. Ondertussen was het al donker geworden. Nora parkeerde de auto naast de hut en ze namen hun spulletjes uit de auto mee naar binnen. Ze staken een kaars aan en Tess begon onmiddellijk te zoeken naar de parels. De berghut was

ook praktisch ingericht met hoogstnoodzakelijke dingetjes. Er waren kleine ramen die uitkeken op de begroeide bergwand en door het andere raam kon je een deel van de vallei zien. Nora stak de haard aan, terwijl Tess overal in elk hoekje aan het zoeken was naar de parels. “Weer niets te vinden!”

“Morgen weer verder Tess, dan zitten we in de helft. Zo gauw het licht is vertrekken we, want de volgende locatie lag wat afgelegen en het was een behoorlijk ruw landschap, weet je nog? We moesten de auto langs de kant laten staan en een heel stuk te voet verder.”

“Oh ja, was heel leuk, maar toen scheen de zon nog, nu ligt er sneeuw.” zei Tess.

‘Ja inderdaad, en dan die touwen nog..’

Ze lieten de haard branden en staken enkele kaarsjes aan. De kaart lag open op tafel. Met potlood en stift tekenden ze er lijnen op voor hun rit de volgende dag. De tijd om daar te geraken werd bij benadering berekend...

“Het is een heel eindje morgen, de andere kant van de berg. Ik denk dat het ook laat in de namiddag zal zijn als we de hut zullen bereiken Tess.”

“Ja, dat was de moeilijkste maar mooiste wandeling. Hopelijk kunnen we daar nu ook wat van genieten. Alleen die touwenbrug, die vond jij niet zo leuk he Nora?”

“O nee! Zo wiebelen, niks voor mij. Er was geen andere mogelijkheid zeker?”

“Jammer genoeg niet. Ik wil wel alleen gaan maar dan zit jij zolang alleen in de auto en tegen dat ik terug ben is het al donker. Zouden we dat riskeren?”

Nee Tess, ik zal wel meegaan met jou. We zijn hier samen aan begonnen en zullen het ook samen beëindigen. We zullen daar toch ook weer moeten overnachten. Ik denk niet dat daar veel mensen komen, het is niet zo makkelijk te bereiken en ligt wat afgezonderd. Dus zullen we alles vinden zoals wij het achterlieten. Trouwens tijdens de nacht is het levensgevaarlijk om hier te rijden. Kom we gaan wat eten en proberen dan wat te slapen.”

HOOFDSTUK 7

Ze waren de volgende ochtend weer heel vroeg vertrokken naar hun vierde plekje in de bergen. Allebei hoopten ze daar eindelijk de parels te vinden.

De namiddag liep al op zijn einde. Nora vroeg aan Tess om de kaart goed te volgen, het kon niet ver meer zijn.

“Waar is jouw kaart Tess? Die hadden we toch eerst om op te volgen. Daar stonden aantekeningen op. Op mijn kaart heb ik enkel wat te volgen lijnen gezet.”

“Ik weet niet waar ik die gelaten heb Nora. Ik vind ze niet meer. Maar met deze zal het ook wel lukken. We zullen de herkenningspunten wel zien.”

“Nu ligt er sneeuw, alles ziet er anders uit.”

“Kijk, ik denk dat we daar de auto moeten laten staan en dan te voet naar de touwenbrug.”

“Denk je? Ben je wel zeker?” vroeg Nora twijfelend.

“Ja hoor 99% zeker.”

“Ok, alles mee in de rugzak dan en daar gaan we.”

Ze stapten voorzichtig door de sneeuw en keken uit naar de brug waar ze over moesten. Bijna een uur verder zagen ze een bordje staan naar de berghut.

“Oef eindelijk. We konden dan wel iets verder met de auto volgens mij, Tess. Zolang hebben we daar de vorige keer niet over gedaan.”

“Nee, dat zou kunnen maar toen konden we doorstappen en nu niet.”